ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)
της 18ης Δεκεμβρίου 2007 *

Στην υπόθεση C-436/06,

με αντικείμενο αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 234 ΕΚ, που υπέβαλε το Finanzgericht Hamburg (Γερμανία) με απόφαση της 20ής Σεπτεμβρίου 2006, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 23 Οκτωβρίου 2006, στο πλαίσιο της δίκης

Per Grønfeldt,

Tatiana Grønfeldt

κατά

Finanzamt Hamburg — Am Tierpark,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους C. W. A. Timmermans (εισηγητή), πρόεδρο τμήματος, L. Bay Larsen, K. Schiemann, P. Kūris και C. Toader, δικαστές,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

γενικός εισαγγελέας: D. Ruiz-Jarabo Colomer
γραμματέας: M. Ferreira, κύρια υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 2007,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

— οι P. και T. Grønfeldt, εκπροσωπούμενοι από τον A. Mutscher, conseiller fiscal,

— το Finanzamt Hamburg — Am Tierpark, εκπροσωπούμενο από τον B. Fiedler, conseiller,

— η Γερμανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους M. Lumma και C. Blaschke,

— η Ελληνική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον Κ. Γεωργιάδη καθώς και τις Ο. Πατσοπούλου και Ι. Πουλή,

— η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους R. Lyal και G. Wilms,

κατόπιν της αποφάσεως που έλαβε, αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, να εκδικάσει την υπόθεση χωρίς ανάπτυξη προτάσεων,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Η υπό κρίση αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 56 ΕΚ.

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο εκδικάσεως διαφοράς μεταξύ, αφενός, των P. και T. Grønfeldt και, αφετέρου, του Finanzamt Hamburg — Am Tierpark (στο εξής: Finanzamt), με αντικείμενο τη φορολόγηση στη Γερμανία κερδών που πραγματοποιήθηκαν από την πώληση μετοχών δύο κεφαλαιουχικών εταιριών δανικού δικαίου.

Το νομικό πλαίσιο

3 Όπως προκύπτει από την απόφαση περί παραπομπής, το άρθρο 17 του νόμου περί του φόρου εισοδήματος (Einkommensteuergesetz), ως είχε μετά την τροποποίησή του από τον νόμο της 24ης Μαρτίου 1999 (*BGBl.* 1999 I., σ. 402, στο εξής: παλαιός EStG), προέβλεπε ότι συνυπολογίζεται στα εισοδήματα από επαγγελματική δραστηριότητα, μεταξύ άλλων, το κέρδος από την πώληση μετοχών κεφαλαιουχικής εταιρίας, εφόσον ο πωλητής, κατά τα τελευταία πέντε έτη, είχε, άμεσα ή έμμεσα, σημαντική συμμετοχή στο κεφάλαιο της εταιρίας, ήτοι κατείχε τουλάχιστον το 10 % αυτού.

4 Κατά το άρθρο 17 του νόμου περί του φόρου εισοδήματος, όπως τροποποιήθηκε με τον νόμο περί μειώσεως του φόρου 2001/2002 (Steuersenkungsgesetz 2001/2002), της 23ης Οκτωβρίου 2000 (*BGBl.* 2000 I, σ. 1433, στο εξής: νέος EStG), αποτελούσε εισόδημα από επαγγελματική δραστηριότητα και το κέρδος από την πώληση μετοχών κεφαλαιουχικής εταιρίας εφόσον, κατά τα τελευταία πέντε έτη, ο πωλητής κατείχε, άμεσα ή έμμεσα, τουλάχιστον το 1 % του εταιρικού κεφαλαίου.

5 Από τις διατάξεις εφαρμογής του άρθρου 17 του νέου EStG, ήτοι από τα άρθρα 52, παράγραφος 1, του νέου EStG και 52, παράγραφος 34a, του νόμου περί του φόρου εισοδήματος, όπως τροποποιήθηκε με τον νόμο περί μετατροπής του ποσού των φόρων σε ευρώ (Steuer-Euroglättungsgesetz), της 19ης Δεκεμβρίου 2000 (*BGBl.* 2000 I, σ. 1790), προκύπτει ότι το άρθρο 17 του νέου EStG ίσχυε άνευ ετέρου από το φορολογικό έτος 2001 για την πώληση μετοχών κεφαλαιουχικών εταιριών που δεν υπόκεινται πλήρως στον φόρο εταιριών και, επομένως, είχε εφαρμογή ιδίως επί της πωλήσεως μετοχών αλλοδαπής κεφαλαιουχικής εταιρίας. Όσον αφορά την πώληση μετοχών εταιριών που υπόκεινται πλήρως στον φόρο αυτό, όπως είναι, κατά κανόνα, οι εταιρίες γερμανικού δικαίου, το άρθρο 17 του νέου EStG ίσχυσε το πρώτον από το φορολογικό έτος 2002, οπότε το κέρδος που τυχόν πραγματοποιήθηκε από πώληση τέτοιων μετοχών κατά το 2001 υπέκειτο στον φόρο μόνο σε περίπτωση που το ποσοστό συμμετοχής του πωλητή στο κεφάλαιο της εταιρίας ανερχόταν τουλάχιστον σε 10 %.

Η διαφορά της κύριας δίκης και το προδικαστικό ερώτημα

6 Από την απόφαση περί παραπομπής προκύπτει ότι ο P. Grønfeldt ήταν μέτοχος δύο εταιριών δανικού δικαίου, της Navision Software A/S και της WISEhouse Denmark A/S, με ποσοστό συμμετοχής που ανερχόταν, αντιστοίχως, σε 2,1 % και 2,5 % του εταιρικού τους κεφαλαίου.

7 Το 2001, πώλησε πολλές από αυτές τις μετοχές του. Κατ' αυτόν τον τρόπο, πραγματοποίησε κέρδος από την πώληση των μετοχών της εταιρίας Navision Software A/S και μικρή ζημία από την πώληση των μετοχών της εταιρίας WISEhouse Denmark A/S.

8 Με την από 10 Απριλίου 2003 πράξη καταλογισμού φόρου εισοδήματος, το Finanzamt έλαβε υπόψη ως βάση υπολογισμού, σύμφωνα με το άρθρο 17 του νέου EStG και μετά από συμψηφισμό του κέρδους και της ζημίας από τις πωλήσεις των μετοχών, το ποσό των 2 021 287 DEM (γερμανικών μάρκων), που αντιστοιχούσε στην υπεραξία που πραγματοποιήθηκε από αυτές. Η διοικητική ένσταση την οποία υπέβαλε το ζεύγος Grønfeldt κατά της πράξεως αυτής απορρίφθηκε.

9 Κατόπιν αυτού, το ζεύγος Grønfeldt άσκησε προσφυγή κατά της πράξεως καταλογισμού ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου.

10 Οι προσφεύγοντες της κύριας δίκης ισχυρίζονται ότι υπάρχει διαφορετική μεταχείριση η οποία παραβιάζει, μεταξύ άλλων, τη διαλαμβανόμενη στο άρθρο 56 ΕΚ αρχή της ελεύθερης κυκλοφορίας των κεφαλαίων, καθόσον τα κέρδη από την πώληση μετοχών αλλοδαπής κεφαλαιουχικής εταιρίας φορολογούνται οσάκις το ποσοστό συμμετοχής στο εταιρικό της κεφάλαιο ανέρχεται τουλάχιστον σε 1 %, ενώ τα κέρδη από την πώληση μετοχών γερμανικής κεφαλαιουχικής εταιρίας φορολογούνται μόνον οσάκις το ποσοστό συμμετοχής στο εταιρικό της κεφάλαιο ανέρχεται σε 10 %.

11 Το αιτούν δικαστήριο συμμερίζεται τις αμφιβολίες που διατύπωσε το Bundesfinanzhof με τη διάταξη VIII B 107/04, της 14ης Φεβρουαρίου 2006, ως προς το συμβατό του άρθρου 17 του νέου EStG με την αρχή της ελεύθερης κυκλοφορίας των κεφαλαίων.

12 Το Finanzgericht Hamburg, κρίνοντας ότι για την επίλυση της διαφοράς της οποίας επελήφθη είναι αναγκαία η ερμηνεία του κοινοτικού δικαίου, αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Συμβιβάζεται με το άρθρο 56 ΕΚ, περί της ελεύθερης κυκλοφορίας των κεφαλαίων, το γεγονός ότι τα κέρδη από την πώληση, κατά το 2001, μετοχών αλλοδαπής κεφαλαιουχικής εταιρίας φορολογούνταν άμεσα υπό την προϋπόθεση και μόνον ότι, κατά τα τελευταία πέντε έτη, ο πωλητής κατείχε, άμεσα ή έμμεσα, το 1 % του εταιρικού της κεφαλαίου, ενώ αντίθετα τα κέρδη που πραγματοποιήθηκαν κατά το 2001 από την πώληση, υπό τους ίδιους όρους, μετοχών ημεδαπής (γερμανικής) κεφαλαιουχικής εταιρίας, πλήρως υποκείμενης στον φόρο εταιριών, φορολογούνταν μόνο οσάκις ο πωλητής είχε σημαντική συμμετοχή στο εταιρικό κεφάλαιο, ανερχόμενη τουλάχιστον στο 10 % αυτού;»

Επί του προδικαστικού ερωτήματος

13 Όπως προκύπτει από την απόφαση περί παραπομπής, τα κέρδη από την πώληση μετοχών αλλοδαπών κεφαλαιουχικών εταιριών φορολογούνταν υπό την προϋπόθεση και μόνον ότι το ποσοστό συμμετοχής στο εταιρικό κεφάλαιο ανερχόταν σε 1 %. Αντιθέτως, κατά το ίδιο έτος, τα κέρδη που τυχόν πραγματοποιήθηκαν από την πώληση, υπό τους ίδιους κατά τα λοιπά όρους, μετοχών ημεδαπών κεφαλαιουχικών εταιριών φορολογούνταν μόνον οσάκις το ποσοστό συμμετοχής στο εταιρικό κεφάλαιο ανερχόταν σε 10 %.

14 Μια τέτοια διαφορετική μεταχείριση αναλόγως του τόπου επενδύσεως των κεφαλαίων έχει ως αποτέλεσμα να αποθαρρύνεται ο μέτοχος από το να επενδύει τα κεφάλαιά του σε εταιρία εγκατεστημένη σε άλλο κράτος μέλος και έχει, επίσης,

περιοριστικό αποτέλεσμα έναντι των εγκατεστημένων σε άλλα κράτη μέλη εταιριών, καθόσον τις εμποδίζει να συγκεντρώνουν κεφάλαια στη Γερμανία (βλ., υπ' αυτή την έννοια, απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 2006, C-446/04, Test Claimants in the FII Group Litigation, Συλλογή 2006, σ. I-11753, σκέψη 166).

15 Μικρή σημασία έχει, συναφώς, το ότι η διαφορετική αυτή μεταχείριση διήρκεσε για περιορισμένο μόνο χρονικό διάστημα. Πράγματι, η σύντομη αυτή διάρκεια δεν αποκλείει ούτε το ενδεχόμενο να έχει η διαφορετική μεταχείριση σημαντικές συνέπειες, όπως άλλωστε προκύπτει από τα πραγματικά περιστατικά της κύριας δίκης, ούτε, επομένως, την πιθανότητα υπάρξεως πραγματικού εμποδίου στην ελεύθερη κυκλοφορία των κεφαλαίων.

16 Η διαφορετική αυτή μεταχείριση, για να είναι συμβατή με τις διατάξεις της Συνθήκης ΕΚ περί της ελεύθερης κυκλοφορίας των κεφαλαίων, πρέπει είτε να αφορά καταστάσεις που δεν είναι αντικειμενικά συγκρίσιμες είτε να δικαιολογείται από επιτακτικό λόγο γενικού συμφέροντος (προπαρατεθείσα απόφαση Test Claimants in the FII Group Litigation, σκέψη 167).

17 Κατά την άποψη του Finanzamt και της Γερμανικής Κυβερνήσεως, η επίμαχη στο πλαίσιο της διαφοράς της κύριας δίκης διαφορετική μεταχείριση εντάσσεται στο πλαίσιο μεταβατικού καθεστώτος, για την εφαρμογή του οποίου το κράτος μέλος πρέπει να διαθέτει κάποια διακριτική ευχέρεια προκειμένου να είναι σε θέση να θεσπίσει, μακροπρόθεσμα, ένα συμβατό με το κοινοτικό δίκαιο γερμανικό σύστημα φορολογήσεως των εταιριών και να εξαλείψει τυχόν δυσμενείς διακρίσεις. Συγκεκριμένα, για να διασφαλίσει ότι οι επενδύσεις που πραγματοποιούνται στη Γερμανία υφίστανται την ίδια φορολογική επιβάρυνση με εκείνες που πραγματοποιούνται στην αλλοδαπή, ο Γερμανός νομοθέτης αντικατέστησε, στο πλαίσιο του καθεστώτος φορολογήσεως των εταιριών, το σύστημα της πλήρους εκπτώσεως [του φόρου εταιριών] με εκείνο της απαλλαγής του 50 % των εισοδημάτων [από μερίσματα].

18 Κατά τη Γερμανική Κυβέρνηση, με το παλαιό σύστημα της πλήρους εκπτώσεως, οι κεφαλαιουχικές εταιρίες φορολογούνταν, κατ' αρχήν, με συντελεστή 40 %. Τα κέρδη που διένεμαν στους μετόχους τους φορολογούνταν με συντελεστή 30 %. Ο μέτοχος όφειλε να καταβάλει εκ νέου φόρο εισοδήματος επί των διανεμομένων κερδών, υπολογιζόμενο βάσει του συντελεστή που ίσχυε για τον ίδιο. Εντούτοις, είχε τη δυνατότητα να εκπέσει πλήρως από την προσωπική του φορολογική οφειλή τον φόρο εταιριών που κατέβαλε η κεφαλαιουχική εταιρία στη Γερμανία. Κατ' αυτόν τον τρόπο, αποτρεπόταν η διπλή φορολόγηση των κερδών.

19 Η Γερμανική Κυβέρνηση εξηγεί ότι, αντιθέτως, με το νέο σύστημα της απαλλαγής του 50 % των εισοδημάτων, οι κεφαλαιουχικές εταιρίες φορολογούνται για τα κέρδη που πραγματοποιούν κατά τα μετά τις 31 Δεκεμβρίου 2000 οικονομικά έτη με ενιαίο συντελεστή 25 %, ανεξαρτήτως του αν τα διανέμουν στους μετόχους τους. Ο μέτοχος που εισπράττει μέρισμα δεν έχει πλέον τη δυνατότητα εκπτώσεως του φόρου εταιριών. Εντούτοις, δηλώνει ως εισόδημα από κεφάλαια μόνον το ήμισυ των μερισμάτων, ενώ το έτερον ήμισυ απαλλάσσεται από τον φόρο. Το σύστημα αυτό αφορά ταυτοχρόνως τη φορολόγηση τόσο των μερισμάτων όσο και της υπεραξίας από την πώληση.

20 Κατά τη Γερμανική Κυβέρνηση, με το σύστημα της απαλλαγής του 50 % των εισοδημάτων, τα κέρδη των κεφαλαιουχικών εταιριών μπορούν να φορολογηθούν πλήρως μόνο με τη συνδυασμένη φορολόγηση των κερδών, στο επίπεδο της εταιρίας, και του ημίσεος των μερισμάτων, στο επίπεδο του μετόχου, αντιθέτως προς το παλαιό σύστημα της πλήρους εκπτώσεως, κατά το οποίο οι εταιρίες φορολογούνταν πλήρως εξαρχής.

21 Αυτός ο συνδυασμός ο οποίος, κατά τη Γερμανική Κυβέρνηση, διασφαλίζει την πλήρη φορολόγηση θα διαταρασσόταν αν το ποσοστό συμμετοχής επί του εταιρικού κεφαλαίου, που συνεπάγεται φορολογική υποχρέωση σε περίπτωση

πωλήσεως μετοχών, παρέμενε σταθερό στο 10 %, χωρίς καμία τροποποίηση. Στην περίπτωση αυτή, ο μέτοχος που κατέχει μερίδα συμμετοχής στο εταιρικό κεφάλαιο αντιστοιχούσα σε ποσοστό μικρότερο του 10 % θα μπορούσε, ενδεχομένως, στην πράξη να πωλήσει τις μετοχές του απαλλασσόμενος από τον φόρο, αφού η εταιρία θα είχε αποθεματοποιήσει επί σειρά ετών μη διανεμηθέντα κέρδη.

22 Επιπλέον, το Finanzamt και η Γερμανική Κυβέρνηση διευκρινίζουν ότι το νέο σύστημα της απαλλαγής του 50 % των εισοδημάτων τέθηκε, κατ' αρχήν, σε ισχύ, για τις κεφαλαιουχικές εταιρίες που διανέμουν κέρδη, το πρώτον από το 2001. Πάντως, για τους μετόχους εξακολουθούσε να ισχύει κατά το 2001 το παλαιό σύστημα της πλήρους εκπτώσεως, εφόσον επρόκειτο για εισοδήματα από μερίσματα προερχόμενα από συνήθη διανομή κερδών που πραγματοποίησε ημεδαπή κεφαλαιουχική εταιρία κατά το 2000. Αντιθέτως, για τους δικαιούχους μερισμάτων αλλοδαπής προελεύσεως το σύστημα της απαλλαγής του 50 % των εισοδημάτων ίσχυσε χωρίς μεταβατική περίοδο, καθόσον αυτοί δεν απολάμβαναν, σύμφωνα με τις προγενέστερες ρυθμίσεις, του καθεστώτος πλήρους εκπτώσεως.

23 Συναφώς, για να δοθεί απάντηση στο ερώτημα αν η επίμαχη στο πλαίσιο της διαφοράς κύριας δίκης διαφορετική μεταχείριση αφορά αντικειμενικά συγκρίσιμες καταστάσεις, πρέπει να συγκριθεί η κατάσταση στην οποία βρισκόταν, το 2001, ο μέτοχος που κατείχε μερίδα συμμετοχής στο κεφάλαιο αλλοδαπής εταιρίας με εκείνη στην οποία βρισκόταν, κατά το ίδιο έτος, ο μέτοχος ημεδαπής εταιρίας. Αντιθέτως προς ό,τι προτείνει η Γερμανική Κυβέρνηση, δεν ασκεί καμία επιρροή η σύγκριση μεταξύ της καταστάσεως του μετόχου αλλοδαπής εταιρίας πριν το 2001 και της φερόμενης ως ευνοϊκότερης καταστάσεώς του μετά το 2001.

24 Δεδομένου ότι, σύμφωνα με τις παρατηρήσεις της Γερμανικής Κυβερνήσεως, το σύστημα της απαλλαγής του 50 % των εισοδημάτων θεσπίστηκε ακριβώς για να εξαλειφθούν οι διακρίσεις μεταξύ των επενδύσεων σε ημεδαπές και αλλοδαπές

εταιρίες, δεν αμφισβητείται ότι οι μέτοχοι των δύο αυτών κατηγοριών εταιριών βρίσκονται σε αντικειμενικά συγκρίσιμες καταστάσεις, όσον αφορά την εφαρμογή κατώτατου ορίου φορολογήσεως σε υπόθεση όπως αυτή της κύριας δίκης.

25 Επομένως, πρέπει να εξετασθεί κατά πόσον μια διαφορετική μεταχείριση, όπως η επίμαχη στο πλαίσιο της διαφοράς της κύριας δίκης, δικαιολογείται από επιτακτικό λόγο γενικού συμφέροντος.

26 Πρώτον, διαπιστώνεται ότι το επιχείρημα περί της ανάγκης διασφαλίσεως της πλήρους φορολογήσεως των κερδών προσομοιάζει με επιχείρημα που στηρίζεται στην ανάγκη συνοχής του φορολογικού συστήματος.

27 Πάντως, όπως επισημαίνει και το Bundesfinanzhof με την προαναφερθείσα διάταξή του VIII B 107/04, στην οποία παραπέμπει το αιτούν δικαστήριο, μια διαφορετική μεταχείριση, όπως η επίμαχη στο πλαίσιο της διαφοράς της κύριας δίκης, δεν μπορεί να δικαιολογηθεί από την ανάγκη διασφαλίσεως της συνοχής του φορολογικού συστήματος καθόσον δεν υπάρχει, για έναν μέτοχο ευρισκόμενο στην κατάσταση του P. Grønfeldt, άμεσος σύνδεσμος μεταξύ του οικείου φορολογικού πλεονεκτήματος και της αντισταθμίσεώς του από συγκεκριμένη φορολογική επιβάρυνση (βλ., συναφώς, αποφάσεις της 7ης Σεπτεμβρίου 2004, C-319/02, Manninen, Συλλογή 2004, σ. I-7477, σκέψη 42, και της 6ης Μαρτίου 2007, C-292/04, Meilicke κ.λπ., Συλλογή 2007, σ. I-1835, σκέψη 26).

28 Επιπλέον, το επιχείρημα περί της ανάγκης πλήρους φορολογήσεως εξηγεί, ασφαλώς, τον λόγο για τον οποίο το νέο σύστημα της απαλλαγής του 50 % των εισοδημάτων τέθηκε σε ισχύ, για τους μετόχους ημεδαπών εταιριών, το 2002. Πράγματι, κατά το 2000, τα κέρδη αυτών των εταιριών εξακολουθούσαν να υπόκεινται στον φόρο υπό το παλαιό σύστημα της πλήρους εκπτώσεως και, ως εκ

τούτου, η «πλήρης φορολόγησή τους», την οποία επικαλείται η Γερμανική Κυβέρνηση, ήταν δεδομένη όσον αφορά τα κέρδη που διανεμήθηκαν το 2001. Εντούτοις, το επιχείρημα αυτό ουδόλως δικαιολογεί τη μεταχείριση της οποίας έτυχε, κατά το 2001, ο μέτοχος αλλοδαπής εταιρίας. Στην περίπτωση αυτή, η «πλήρης φορολόγηση», την οποία επικαλείται η Γερμανική Κυβέρνηση, δεν ήταν ούτως ή άλλως δυνατή, δεδομένου ότι τα κέρδη αλλοδαπής εταιρίας φορολογούνται σε άλλο κράτος μέλος.

29 Η ερμηνεία αυτή δεν ανατρέπεται από τον ισχυρισμό της Γερμανικής Κυβερνήσεως ότι ο ενδιαφερόμενος μέτοχος θα μπορούσε να πωλήσει τη συμμετοχή του στο κεφάλαιο της εταιρίας αφού αυτή θα είχε αποθεματοποιήσει επί σειρά ετών μη διανεμηθέντα κέρδη. Πράγματι, ανεξαρτήτως της αποθεματοποιήσεως των κερδών, η «πλήρης φορολόγηση», την οποία επικαλείται η Γερμανική Κυβέρνηση, δεν είναι δυνατή, οσάκις πρόκειται για μέτοχο ευρισκόμενο στην κατάσταση του P. Grønfeldt.

30 Επομένως, από την ενώπιον του Δικαστηρίου δικογραφία δεν προκύπτει ότι ήταν αναγκαίο, προς διασφάλιση αυτής της «πλήρους φορολογήσεως», να ληφθεί υπόψη, για το 2001, ως κριτήριο καθορισμού του κατωτάτου ορίου για τη φορολόγηση των κερδών μετόχου αλλοδαπής εταιρίας η συμμετοχή του στο κεφάλαιό της κατά ποσοστό 1 %, και όχι 10 %.

31 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι μια διαφορετική μεταχείριση, όπως η επίμαχη στο πλαίσιο της διαφοράς της κύριας δίκης, δεν μπορεί να δικαιολογηθεί από την ανάγκη διασφαλίσεως της συνοχής του φορολογικού συστήματος.

32 Δεύτερον, όσον αφορά το επιχείρημα ότι, προκειμένου να μπορέσει, μακροπρόθεσμα, να θεσπίσει ένα συμβατό με το κοινοτικό δίκαιο εθνικό σύστημα

φορολογήσεως των εταιριών και να εξαλείψει τυχόν δυσμενείς διακρίσεις, το κράτος μέλος πρέπει να διαθέτει κάποια διακριτική ευχέρεια για την εφαρμογή μεταβατικού καθεστώτος, πρέπει να υπομνησθεί ότι η διακριτική αυτή ευχέρεια οριοθετείται πάντοτε από την υποχρέωση σεβασμού των θεμελιωδών ελευθεριών και συγκεκριμένα, στο πλαίσιο της υποθέσεως της κύριας δίκης, της ελεύθερης κυκλοφορίας των κεφαλαίων.

33 Ένα μεταβατικό καθεστώς, όπως το επίμαχο στο πλαίσιο της διαφοράς της κύριας δίκης, μπορεί μεν, καθόσον αφορά τη φορολόγηση των κερδών από την πώληση μετοχών ημεδαπών εταιριών, να εμπνέεται από τη μέριμνα διασφαλίσεως της ομαλής μεταβάσεως από το παλαιό προς το νέο σύστημα φορολογήσεως, πλην όμως αυτό δεν αρκεί καθαυτό για να δικαιολογήσει την επίδικη εν προκειμένω διαφορετική φορολογική μεταχείριση εις βάρος των κερδών που πραγματοποιούνται από την πώληση μετοχών αλλοδαπών εταιριών.

34 Επομένως, από την ενώπιον του Δικαστηρίου δικογραφία προκύπτει ότι μια διαφορετική μεταχείριση, όπως η επίμαχη στο πλαίσιο της διαφοράς της κύριας δίκης, δεν δικαιολογείται από επιτακτικό λόγο γενικού συμφέροντος.

35 Κατά συνέπεια, στο υποβληθέν προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 56 ΕΚ πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι απαγορεύει εθνική κανονιστική ρύθμιση, όπως η επίμαχη στην υπόθεση της κύριας δίκης, με την οποία τα κέρδη από την πώληση, κατά το 2001, μετοχών κεφαλαιουχικής εταιρίας εγκατεστημένης σε άλλο κράτος μέλος φορολογούνταν άμεσα υπό την προϋπόθεση και μόνον ότι, κατά τα τελευταία πέντε έτη, ο πωλητής κατείχε, άμεσα ή έμμεσα, το 1 % του εταιρικού της κεφαλαίου, ενώ αντίθετα τα κέρδη που πραγματοποιήθηκαν κατά το 2001 από την πώληση, υπό τους ίδιους όρους, μετοχών ημεδαπής κεφαλαιουχικής εταιρίας, πλήρως υποκείμενης στον φόρο εταιριών, φορολογούνταν μόνον οσάκις ο πωλητής είχε σημαντική συμμετοχή στο εταιρικό κεφάλαιο, ανερχόμενη τουλάχιστον στο 10 % αυτού.

Επί των δικαστικών εξόδων

36 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (δεύτερο τμήμα) αποφαίνεται:

Το άρθρο 56 ΕΚ πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι απαγορεύει εθνική κανονιστική ρύθμιση, όπως η επίμαχη στην υπόθεση της κύριας δίκης, με την οποία τα κέρδη από την πώληση, κατά το 2001, μετοχών κεφαλαιουχικής εταιρίας εγκατεστημένης σε άλλο κράτος μέλος φορολογούνταν άμεσα υπό την προϋπόθεση και μόνον ότι, κατά τα τελευταία πέντε έτη, ο πωλητής κατείχε, άμεσα ή έμμεσα, το 1 % του εταιρικού της κεφαλαίου, ενώ αντίθετα τα κέρδη που πραγματοποιήθηκαν κατά το 2001 από την πώληση, υπό τους ίδιους όρους, μετοχών ημεδαπής κεφαλαιουχικής εταιρίας, πλήρως υποκείμενης στον φόρο εταιριών, φορολογούνταν μόνον οσάκις ο πωλητής είχε σημαντική συμμετοχή στο εταιρικό κεφάλαιο, ανερχόμενη τουλάχιστον στο 10 % αυτού.

(υπογραφές)